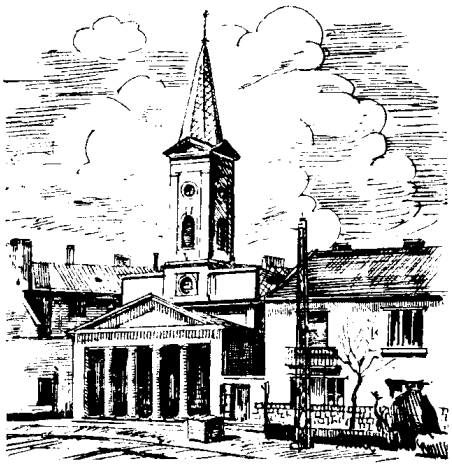

Újpest-Belsőváros

2008. március 30.

Juhász Emília

ISTEN JELENLÉTÉBEN

Olvasandó (lectio): Zsolt 73

Alapige (textus): Zsolt 73,17

Aszáf zsoltára. Bizony jó Izráelhez az Isten, azokhoz, a kik tiszta szívűek. De én?! Már-már meghanyatlottak lábaim; és kis híjja, hogy lépteim el nem iszamodtak. Mert irígykedtem a kevélyekre, látván a gonoszok jó szerencséjét. Mert halálukig nincsenek kínjaik, és az ő erejök állandó. A halandók nyomorúságában nincs részök, és az emberekkel nem ostoroztatnak. Ezért nyakuknak ékessége kevélység, ruha gyanánt erőszak borítja őket. A kövérség miatt kinn ülnek az ő szemeik, elméjök gondolatjai csaponganak. Gúnyolódnak és gonoszságot szólnak; elnyomásról beszélnek fennhéjázással. Az égre tátogatják szájokat, és nyelvök eljárja a földet. Azért fordul az ő népe ide, hogy tele pohár vizet szürcsölnek; És mondják: Mint tudhatná ezt az Isten, s van-é a Magasságosban értelem? Ímé, ezek gonoszok, és örök biztonságban vagyont gyűjtenek! Bizony hiába tartottam én tisztán szívemet, és mostam ártatlanságban kezeimet; Mert nyomorgattatom minden napon, és ostoroztatom minden reggel! Ha azt mondom: Ilyen módon szólok: Ímé, a te fiaid nemzedékét árulom el. Gondolkodom, hogy ezt megérthessem; de nehéz dolog ez szemeimben. ***Mígnem bemenék az Isten szent helyébe: megértém azoknak sorsát.***

Bizony síkos földön helyezted el őket; pusztaságokra vetetted ki őket. Mind elpusztulnak egy szempillantásban! Elvesznek, elenyésznek a rettegéstől. Mint álmot, ha felserkenünk: te Uram, ha felserkensz, úgy veted meg képöket. Hogyha keseregne szívem, és háborognának veséim: Akkor balgatag és tudatlan volnék én, oktalan állat volnék te irántad. De én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet. Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségbe fogadsz be engem. Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön! Ha elfogyatkozik is testem és szívem: szívemnek kősziklája és az én örökségem te vagy, oh Isten, mindörökké! Mert ímé, a kik eltávoznak tőled, elvesznek; mind kiirtod azokat, a kik elhajolnak tőled. De én? Isten közelsége oly igen jó nékem. Az Úr Istenben vetem reménységemet, hogy hirdessem minden te cselekedetedet.

Imádkozzunk!

Áldunk, és magasztalunk azért Urunk, Istenünk, mert jöhettünk a Te templomodba, a Te közelségedbe! Áldunk azért, hogy ezt a vágyat Te munkálod a szívünkbe, hiszen tudod, hogy Nélküled mi semmik vagyunk. Nélküled elfelé megyünk a magunk útján. Bocsásd meg ezt nekünk! Bocsásd meg, Urunk, hogy annyi minden gonoszságot hozunk ide be, a Te házadba magunkkal együtt, a szívünkkel együtt. Segíts, hogy ezt ki tudjuk önteni, le tudjuk tenni! Bocsásd meg, Urunk, bűneinket, mert sok és számtalan az, hogy semmi el ne válasszon Tőled! Köszönjük, hogy Lelkedért is kiálthatunk, hogy elevenítsen meg. Mert magunktól mi holtak vagyunk, és csak akkor élünk, ha Te Igéd által elevenítesz, növeled a mi gyenge és ingatag hitünket. Segíts nekünk, Urunk, így, hogy Beléd kapaszkodjunk és tudjunk végig Rád figyelni! Segíts nekünk, Urunk, hogy az énekünkkel, imádságunkkal rá feleljünk igazán, szerinted valóan majd a Te szavadra! Ámen.

Igehirdetés

Nem tudom, hogy a testvérek mindent értenek-e abból, ami történik, de én sok mindent nem értek, ami történik ebben a világban, és nem is mindig értem, ami a személyes életemben történik. Nem értem, hogy miért van az, hogy aki sokat dolgozik, becsületesen próbál élni, miért nincs többje, mint annak, aki hanyagul végzi a dolgát, és semmibe veszi a törvényeket. Nem értem, hogy miért azt az embert érik a bajok, aki – emberileg szólva – nem ezt érdemelné. Nem értem, hogy miért az az ember

hal meg, betegszik meg, akire adott helyzetben a legnagyobb szükség lenne, mert családapa vagy édesanya, vagy miért lehet büntetlenül hagyni, ha valaki nagy összegeket pazarol el, és miért azt vonják felelősségre, aki kicsiben vétkezik. Azt, hogy Isten miért bánik velünk egyenlőtlenül. Van, aki jó családba születik, és egész életében mindent megkap, míg a másiknak keményen kell minden falatért megküzdenie a szó szoros értelmében.

A Zsoltárok könyvében sokszor találunk ilyen 'nem értem'-eket, ilyen 'miért'-eket. Hogy: *Uram, miért állasz távol?*. Egy másik zsoltárban, hogy: *Miért rejtőzködsz el a szükség idején?*. Vagy: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?". Ezt a nagy kérdést nem is olyan régen olvastuk a Passió-történetben. Hogy *Miért kell gyászban járnom az ellenség háborgása miatt?* – kiált fel egy kegyes ember. *Miért húzod vissza kezedet, miért nem segítesz?*

A 'miért'-ek bennünk is megfogalmazódnak, és keressük rá a válaszokat. Sajnos sokszor a válaszokat nem jó helyen keressük. Ott feszül az ellentmondás belül, és az is kérdés egyáltalán, hogy ezeket a kérdéseket ki merjük-e mondani. Vagy pedig csak belül dolgoznak bennünk. Vagy éljük, ami nem tetszik, azt lenyeljük, talán megfogalmazzuk, de nem jutunk el odáig, hogy ki is mondjuk. Próbáljuk megemészteni olyan „jó emberhez illően", „jó hívően" megpróbáljuk azt belül megemészteni, és nem panaszkodunk. Kicsit nyersebben fogalmazva „befogjuk a szánkat" egy adott helyzetben. Hogy belül ezek a ki nem mondott kérdések milyen rombolást visznek végbe, az már más kérdés, mert legbelül ezek a kérdések emésztenek. Elveszik az örömöt, megrontják a békességet, fogyasztják az értékes energiákat, és csak ideig-óráig élhetünk így együtt ezekkel a kérdésekkel. Vérmérséklet szerint bánunk a bennünk levő feszültséggel, kételkedéssel, elégedetlenséggel. A másik véglet az, aki kimondja, szinte ráárasztja azonnal a környezetére ezt a miértet, panaszkodás vagy aggodalom formájában, vagy mindig talál felelősöket ezekért a 'miért'-ekért, a hibákért a vétkeseket, akiket lehet okolni, vagy durvább esetben perelni évekig, hogy miért is volt ez így. A másik a hibás, ő okozta! És odáig is elmegy, hogy ledorongol embereket, vagy panaszkodik, zsémbeskedik egy életen át.

Így okoljuk magát az Istent is, aki aztán tényleg mindennek az okozója, a végső okok Nála keresendők. Aki köteles lenne jobban kézben tartani a dolgokat, jobban odafigyelni arra, hogy mi történik ebben a nagy világban, hogy ne történhessen semmi igazságtalanság, minden a helyén legyen. Egész évben az istentiszteletről szólnak a vasárnap délelőtti alkalmak. Ebből a 73. zsoltárból is volt már ige választva, éppen a legelső

alkalmakkor, amikor az volt a témánk, hogy az Isten szól Igében és az igehirdetésben. Ma viszont ez az ige van a középpontban, hogy Isten elkészített számunkra egy lehetőséget, hogy jöhetünk Eléje, bemehetünk az Isten 'Szenthelyébe', az Isten elé állhatunk, és megérthetjük mindezeket, kérdezhetjük magát az Istent. És Isten válaszol nekünk.

1. Nekünk, hívő embereknek, keresztyéneknek ez óriási kiváltságunk, hogy készíttetett számunkra egy út, egy lehetőség. De mit jelent ez a gyakorlatban? Először is egy nyitott ajtót, ami nem feltétlenül azonos a templomajtóval. Jó dolog lenne, hogy ha meg tudnánk oldani, hogy a református templomaink ne csak ilyen vasárnap délelőtti alkalmakon legyenek nyitva, de legalább előtte vagy utána egy kicsit még. Sajnos az előcsarnokot is kénytelenek voltunk berácsozni, mert nem arra használták, amire építtetett, finoman fogalmazva. A katolikus templomok legalább előtérben, vagy egészében nyitva szoktak lenni, és ez városi viszonylatban ez azt jelenti, hogy az arra járó betérhet, oda leülhet, elcsendesedhet. A templomban ülve ki van zárva a város zsibongása. Többször megtörtént már, hogy ide is becsöngettek testvérek vagy éppen erre járók ezzel a kéréssel, hogy szeretnének csendben lenni a templomban, szeretnének csak leülni, csendben imádkozni a szent helyen. Nincsen semmi akadálya. Szívesen kinyitjuk ilyenkor a templomot, hiszen nagyon fontos, hogy amikor szükségünk van rá, bemehessünk az Isten 'Szenthelyébe' valóságosan is, nemcsak lélekben. De ennél fontosabb, hogy lélekben odaérkezzünk, és el tudjunk csendesedni. Hogy mielőtt még elkeserednénk, mielőtt még keserítenénk másokat, boruljunk le az Isten előtt. Mert az Isten ajtaja mindig nyitva van. Még akkor is, amikor a templomajtó zárva van. Mert Istennél nincs fogadóóra, nincs hivatalos idő, az Ő ajtaja mindig nyitva áll.

2. Igazából ez a nyitott ajtó Istennek a nyitott szíve. Nem egy semleges térbe érünk ilyenkor, hanem az Isten elé érkezünk, Aki ezt várja tőlünk, készíti erre nézve a lehetőségeket az életünkben, és készíti erre nézve mi szívünket is, hogy Ő elé meg tudjunk érkezni. Sosem fogom elfelejteni életemnek ezt a napját – azt hiszem, ezt már egy párszor elmondtam itt a gyülekezetben –, amikor a postás az édesapám halálhírét tartalmazó táviratot kézbesítette. 14 éves voltam akkor, a húgom 9, mi ketten voltunk otthon, édesanyám éppen akkor már elment az édesapámat látogatni a kórházba. Olyan váratlan volt az egész, nem volt mellettünk felnőtt, de azt tudtam, hogy szemben ott van a katolikus templom. Nem voltam akkor még hívő, nem volt Istennel kapcsolatom, de azt tudtam, hogy ott van egy templom, és biztos ott van az Isten. Akkor fogtam a

húgomat, gyorsan felöltöztünk és átmentünk a templomba, és elmondtam egy imádságfélét az Istennek. Nem volt ez akkor „szabályos” imádság. A templom nyitva volt, vittem a táviratot, és odatettem az Isten elé, hogy „Nézd, ez van!”. És olyan jó, hogy az Isten hallotta a mi könyörgésünket, és válaszolt rá. És ez a válasz az volt, hogy kézbe vette az egész életünket kegyelmesen.

Mert lehet, hogy egy adott helyzetben talán nem fogunk találni egy nyitott templomajtót, de az biztos, hogy az Isten szíve mindig nyitva van; mindig megtaláljuk, hogyha keressük. Éjszaka is, ünnepnapokon is, *alkalmas és alkalmatlan időben* egyaránt. Tehát ez a bemenetel a ’Szenthelyre’ nem feltétlenül test szerinti, hanem lélek szerinti bemenetel. Mert mehetünk mi a templomba, meg jöhetünk mi ide, hogyha a lelkünk el van zárva az Isten elől, és nem szólíthat meg, mert kemények vagyunk, mert zártak vagyunk, mert nem akarunk szóba állni Vele. Tehát a lelkünknek is utol kell érnie a mi lépéseinket, hogy az is nyitva lehessen az Isten előtt. Amikor már nem akarunk másokra hárítani semmit sem, amikor már abból is elegünk van, hogy magunkban hordozzuk ezeket a kérdéseket, amikor oda tudunk borulni egészen Ő eléje.

Tehát minek kell történnie az életünkben ahhoz, hogy ezt a lépést, hogy bemegyek az Isten ’Szenthelyébe’, szív szerint is meg tudjuk tenni? Mert lehet, hogy a templom küszöbét nagyon gyakran átléptük már, de közben egyszer sem mentünk igazán az Isten színe elé. Sajnos, lehetünk úgy a templomban, hogy csak a testünk van jelen. Lehetünk úgy itt, hogy nem vesszük azt észre, hogy ki van mellettünk, hogy az Isten van mellettünk, és az Isten az, Aki szól, és szólít bennünket. Tehát a templom is lehet olyan hely – sajnos –, ahol nincs jelen az Isten. Gondolok itt az ószövetségi időkre, amikor a papok, a nép vezetői engedetlenek voltak, és a templomban is bálványimádás zajlott, és nem volt csend, és nem volt szentség.

Tehát nem garancia az, hogy ha ide bejöttem, akkor máris lehet találkozásom az Istennel. Nem olyan egyértelmű ez. Saul idejében például, amikor az az ige hangzik el az Isten szájából, hogy *az engedelmesség többet ér a véres áldozatnál*, látszatra szent cselekedet folyt ott, de Isten nem volt, mert nem lehetett ott jelen. Mert ott valami bűn volt, valami engedetlenség volt tudatosan. Saul nem akart engedelmeskedni. Nem akarta meghallani, amit Isten mondani akart neki. Mert ő akarta megszabni a dolgoknak a menetét.

Jó lenne úgy készülnünk Isten színe elé, hogy a szívünk kész arra, hogy figyeljünk rá, és engedelmeskedjünk Neki, bármit is mondjon vagy bármit is válaszoljon a mi kérdéseinkre.

Azért van nekünk lehetőségünk egyáltalán Isten elé menni, mert Jézus Krisztus az út. Ő az, aki utat tört az Atyához kereszthalálával. Amikor Isten elé megyünk, azzal a tudattal mehetünk, hogy kegyelemből léphetünk be szent jelenlétébe. Úgy szeretem, amikor a Szövetség zenekar ezt énekli, mert tényleg erről szól az Isten templomába való bemenetel, hogy kegyelemből, Jézus Krisztus által léphetünk oda be.

De amikor megyünk, akkor mindig egyedül megyünk. Még akkor is egyedül megyünk, ha ott vannak körülöttünk a szeretteink, családtagjaink, mert az Isten jelenlétében mindig Ő vele vagyunk együtt. Nem vihetünk magunkkal senkit és semmit. És ott szemtől szemben lehetünk az Istennel, és beszélgethetünk Vele. Az érdemeink ki vannak zárva. Különben is, azok eltörpülnek Krisztus érdemével szemben. Letehetjük azt, kint hagyhatjuk a mi érdemeinket, hogy egyedül magunk jöjjünk ide, az Isten színe elé. És letehetjük a kételyeinket is.

3. Isten ’Szenthelyébe’ menni, harmadik pontként, ezt emelném ki, hogy azt is jelenti, hogy akkor megszűnik minden más. Megszűnnek a mi igazságaink, a mi akaratunk, minden mellébeszélésünk. Mert az Isten ’Szenthelyén’ elfogadom az Ő szentségét és igazságát. Azért nem merünk sokszor odamenni az Isten ’Szenthelyébe’ szív szerint, mert belül érezzük, hogy bizony nem vagyunk tiszták, nem vagyunk tökéletesek, elválaszt Tőle valami. Hiszen az Isten jelenlétében azonnal kiderül, hogy mi van a szívemben. Beszélhetek én Istennel a másik emberről is, sorolhatom panaszaimat, de Isten előtt valahol mindig az én szívemről van szó, amit odaviszek Eléje, nem a másikról. Legfeljebb olyan formában, hogy érte is imádkozhatom, őt is odavihetem az Isten elé, de ne panaszkodjak rá, ne haragudjak rá, hanem azt rendezzem előtte. Aszáf, a zsoltár szerzője azt is ki meri mondani, hogy ott a baj, hogy én irigy vagyok, ott a baj, hogy én csak magamat sajnálom. Ki meri ezt mondani, és utána történik a változás az ő szívében. Az Isten jelenlétében.

Tehát hol van az a hely? Amikor először prédikáltam decemberben erről az igéről, akkor azt emeltem ki, hogy ki is az az ember, aki írja ezt a zsoltárt. Hogy tulajdonképpen Aszáf, aki valószínűleg vagy az Isten templomába ment, a jeruzsálemi templomba, de nagyobb valószínűséggel a Szent Sátorba ment. És odavitte magát imádságban az Isten elé. Odavitte az őt kínzó kérdéseket.

De ez a ’Szenthely’ bárhol lehet, ahol elcsendesedek, ahol mindent félre tudok tenni. Próbáljuk ezt megtenni! Hogy mindent félreteszek, hogy Ő szólaljon meg.

Végül figyeljünk a zsoltár végére, aminek a hangvétele egészen más, mint az eleje. Mert az Isten jelenlétében megváltozott. Közben semmi sem lett mássá, nem hozták a futárok a hírt, hogy végre nagy szerencséje lett, vagy valami főnyereményt nyert. Igazából minden maradt a régiben, csak a szíve változott – és ez a lényeg! Lehet, hogy körülöttünk minden megváltozik. Lehet, hogy Isten megsegít, gyógyulást ad, váratlanul jóra fordul sorsunk, és megnyerjük a főnyereményt, de ha belül a szívünk nem változik, semmi hasznunk abból. Akkor ugyanúgy elégedetlenek leszünk, hogyha tele van mindkét kezünk és kamránk.

Mert Isten a szívünkre akar beszélni, mert ott van a baj. Azt tudja átformálni, újjászülni. A zsoltárost az Isten körbevette dicsőséges jelenlétével, és átéli azt, hogy megfogja a kezét, tanácsával igazgatja, és megérti élete nagy kérdéseit – és nincs több kérdés. A kérdések helyett viszont mit olvastunk a zsoltárban? Azt, hogy bőséges lett a hálaadása mindenért. Ezt eddig nem tudta megtenni, mert lebénult. Isten jelenlétében azonban felszabadul egy új látásra.

Isten jelenléte mindig változást hoz az ember életében. Ez a változás vagy áldás vagy átok lehet. Mert lehet az Isten jelenlétében meg is keményedni. Lehet az Istent meg is haragítani. Ezt az igét is nem olyan régen olvastuk református kalauzunk szerint, hogy Hofni és Fineás olyan közel voltak az Istenhez. Vitték az Isten Szent Ládáját. Ott vitték a vállukon, de nem jól végezték, mert maguk akarták megtartani, önerőből. És ez az ő életükben azt jelentette, hogy ott meghaltak. Érdekes módon Aszáftól is itt olvassuk először, hogy őt tette akkor Dávid dicsőítésvezetővé. És Aszáf megy Isten szent jelenlétébe. Amikor ott van előtte, akkor mindent megért. Megértette, hogy mi is a mi életünknek a vége. És ez a vég dicsőséges, mert Isten az Ő országát készítette el nekünk.

Aszáf életében ez nem valamiféle kedélyhullámzás volt, ami majd másnapra megváltozik, hanem az Isten jelenlétének a valósága. Ott megértette, hogy igazából csak annak az embernek a jó, aki engedelmes, aki figyel az Istenre. És érdemes mindenkor annak lenni. Még akkor is, ha ezért nem kap tapsot vagy dicséretet. Mert Istennek tesszük, amit teszünk.

Amikor az Isten elé megyünk, akkor mit viszünk neki? Hogyan állunk oda? Vihetjük őszintén a bűneinket, semmit sem takargatva. A rossz dolgokat is vihetjük, és ott letehetjük. Csak amikor kimegyünk a templomból, akkor arra azért vigyázzunk, hogy nehogy visszavegyük, hanem azzal a szabadsággal menjünk tovább, amire bennünket Jézus Krisztus megszabadított. Tehát ilyenkor legyen üres a kezünk, és várhatjuk, hogy Isten töltse meg. Hozhatjuk az Isten jelenlétébe azt, ami Tőle elválaszt. Bármit elmondhatunk Neki. Legyünk őszinték, ne

szégyelljük magunkat, ne akarjuk magunkat takargatni, mint ahogy azt Ádám és Éva tette a bűneset után!

Nem tudom, hogy kinek mi van az életében, de most hogyha valamiben is szólt Isten hozzád, kedves Testvérem, bármivel kapcsolatban, azt vidd Elé személyes imádságban, mondd el Neki, légy őszinte, merj az Isten elé állni!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy kegyelemből léphetünk be szent jelenlétedbe. Köszönjük, hogy ezt az utat Jézus Krisztus készítette el kereszthalálával, feltámadásával. Áldunk, hogy szabad az út mindegyikünk számára, leborulhatunk Eléd, és megvallhatjuk Neked a bűneinket, feltehetjük Neked kérdéseinket, még a panaszainkat is meghallgatod. Köszönjük, Urunk, hogy a Te jelenlétedben megváltozik minden, mert ott vagy Te magad, körülveszel szereteteddel, irgalmasságoddal, vigasztalásoddal, erőddel. Urunk, így visszük Eléd gyülekezetünk gyászolóit, kérjük, hogy Te támogasd őket, Te erősítsd ebben a nehézségben is az ő hitüket. Add, hogy Téged lássanak meg, hogy Te vagy, Aki elvesz, de ugyanakkor az is, aki be tudja tölteni egészen a mi életünket. Aki a legnagyobb kincseket akarod nekünk megadni, olyan kincseket, amik soha el nem múlnak: az életet, a bocsánatot. Urunk, add, hogy ez a kincs legyen a legfontosabb az életünkben. Kérünk szépen, hogy Te áldd meg most a csendben elmondott imádságainkat is, hogy valóban a Te jelenlétedben mondjuk ki azt, amit Te akarsz kimondatni velünk! Köszönjük, Urunk, hogy Te hallod azt is, amit ki sem mondtunk, hogy még a nyelvünkön sincs a szó, Te már azt egészen érted.

Ámen.